

Reč života - jun 2017.

„Kao što je mene poslao Otac, i ja šaljem vas.“ (Jov 20, 21)

Posle Isusove smrti na krstu, Njegovi učenici, preplašeni i zbunjeni, zatvorili su se u kuću. Slédili su ga po putevima Palestine dok je svima naveštavao da je Bog Otac i da nežno voli svakog čoveka!

Isus je poslan od Oca ne samo zato da životom posvedoči tu veliku novost, nego i da čovečanstvu otvori put za susret sa Bogom. Bog je Trojica, zajednica ljubavi u samom sebi i želi da primi u zagrljaj i svoja stvorenja.

Tokom Isusovog poslanja mnogi su videli, čuli i doživeli dobrotu i učinke Njegovih postupaka i reči prihvatanja, praštanja i nade. A potom je došla osuda i razapinjanje.

Upravo u tom kontekstu Jovanovo jevanđelje nam govori kako je Isus trećeg dana uskrsnuo, pokazao se svojim učenicima i poslao ih da nastave Njegovo poslanje:

„Kao što je mene poslao Otac, i ja šaljem vas.“

Time kao da im je rekao: „Sećate li se kako sam s vama delio svoj život? Kako sam nasitio vašu glad i žeđ za pravednošću i za mirom? Kako sam ozdravljao srca i tela mnogih potisnutih i odbačenih od društva? Kako sam branio dostojanstvo siromaha, udovica, stranaca? Sada nastavite vi: objavite svima Jevanđelje koje ste primili, objavite da Bog želi da Ga svi susretnu i da ste svi vi braća i sestre.“

Svaka osoba, stvorena na sliku Boga koji je Ljubav, u srcu već ima želju za susretom; sve kulture i sva društva teže izgradnji odnosa i suživota. Ali sa koliko napora, sa koliko protivrečnosti i teškoća se dostiže taj cilj! Ta duboka težnja svakog dana se sudara sa našom krhkošću, sa našom zatvorenošću i našim strahovima, nepoverenjem i uzajamnim osuđivanjem.

Pa ipak, Gospod sa poverenjem i danas upućuje isti priziv:

„Kao što je mene poslao Otac, i ja šaljem vas.“

Kako ovog meseca živeti tako smeli priziv? Poslanje da stvaramo bratstvo u često rascepanom čovečanstvu – nije li to izgubljena bitka pre nego što je i započnemo?

Sami to nikad ne bismo uspeli. Upravo zato Isus nam je dao poseban dar – Duha Svetoga koji nas podržava u zalaganju da volimo svaku osobu, makar to bio i neprijatelj.

Duh Sveti koji nam je darovan na krštenju [...] duh je ljubavi i jedinstva. On je sve vernike ujedinio s Uskrslim Isusom i međusobno, nadilazeći sve različitosti u rasi, kulturi i društvenom staležu [...]. Našim egoizmom mi gradimo prepreke kojima se izolujemo i isključujemo one drugačije od nas. [...] Zato ćemo, slušajući glas Duha Svetoga, nastojati da rastemo u zajedništvu [...] nadilazeći klice podela koje nosimo

u sebi.^[1]

Uz pomoć Duha Svetoga, setimo se i mi ovoga meseca reči ljubavi i živimo ih u svakoj maloj ili velikoj prilici, u odnosu prema drugima: u prihvatanju, slušanju, saosećaju, vođenju dijaloga, ohrabrujući, uključujući, brinući se, opraštajući, vrednujući... Tako ćemo živeti Isusov poziv da nastavimo Njegovo poslanje i bićemo posrednici života koji nam je darovao.

Upravo to je doživela jedna grupa budističkih redovnika za vreme svog boravka u međunarodnom gradiću svedočanstava u Lopijanu u Italiji, gde njegovih 800 stanovnika nastoji da verno živi Jevanđelje. Bili su duboko dirnuti jevanđeoskom ljubavlju koju nisu poznavali. Jedan od njih je ispričao: „Stavio bih svoje prljave cipele u hodnik, a ujutro bih ih našao čiste. Stavio bih svoju prljavu odeću u hodnik, a ujutro bih je našao čistu i ispeglanu. Znali su da mi je hladno, jer dolazim iz Jugoistočne Azije. Pojačavali su grejanje i davali mi ćebe. Jednog dana sam ih upitao: 'Zašto to činite?' 'Zato što te volimo, zato što te volimo', odgovorili su.“^[2] Ovo iskustvo otvorilo je put istinskom dijalogu između budista i hrišćana.

Leticija Magri

^[1] K. Lubik, Reč života, januar 1994.

^[2] C. Lubich, *Moje iskustvo na međuverskom području: tačke duhovnosti otvorene drugim religijama*, Aachen (Nemačka), 13. septembra 1998., str 3.